

[H. P. Johansen.]

paa saadanne Forhold, hvor det er Tilgodehaverne, der volder Vanskeligheder, saa at Skyldneren ikke paa betryggende Maade kan komme til at betale det Beløb, han skal erlægge. I Bemærkningerne til § 1 nævnes en hel Række Eksempler paa, hvordan saadanne Vanskeligheder kan opstaa. De kan f. Eks. opstaa, hvis Tilgodehaveren er bosiddende i Udlandet, eller hvis han nægter at udstede gyldig Kvittering, eller, hvad der vel nok er det hyppigste, hvis der i en Erstatningssag opstaar Strid om, hvem der har Ret til Erstatningen. I saadanne Tilfælde er det altsaa, Lovforslaget aabner Adgang til, at Skyldneren kan deponere det Beløb, der er Tale om, i en anerkendt Bank eller Sparekasse. Saa vidt jeg kan se, er det især Forsikringsselskaberne, der faar Brug for en saadan Ordning, men det forekommer mig, at den ogsaa vil kunne være nyttig og finde Anvendelse ved andre Betalingsforhold.

Hvad Lovforslagets Princip angaar, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling, og mod Enkelthederne i Lovforslaget har jeg heller ingen særlige Indvendinger at fremsætte. Saa vidt jeg kan se, fremgaar det af § 1, at Skyldneren skal have vist virkelig Villie til at betale sin Skyld paa almindelig Maade, og først naar det er glippet, kan han anvende Lovforslagets Bestemmelser. Jeg finder ogsaa, det maa være Fordringshaveren, der skal udrede det Beløb, som Deponeringen koster. Det er rimeligt, at det er den Part, som volder Vanskelighederne, der skal betale de Udgifter, der løber paa.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder, men jeg har dog endnu en enkelt Bemærkning at gøre til Venstres ærede Ordfører (Rytter), som mente — saadan forstod jeg ham —, at Skyldneren burde underrette Kreditor om, at Deponering vil finde Sted. Jeg skal villigt erkende, at det ikke er saa let at overse Rækkevidden af dette Krav — det maa vel nærmere overvejes —, men jeg synes, at dels kan det være unødvendigt, dels kan det være næsten ugørligt at efterkomme dette Krav. Jeg mener, at det er unødvendigt, naar der kun er Tale om een Fordringshaver, thi saa har han jo faaet et Tilbud om Betaling og ved altsaa, at han kan vente en Deponering af Beløbet, naar han ikke modtager Betalingen; og jeg synes, at det ofte kan være vanskeligt at praktisere, navnlig hvis der er Tale om

mange Kreditorer. Man kunde vist godt tænke sig det Tilfælde, at Skyldneren ikke ved, hvor mange der vil melde sig som Kreditorer, og saa er det noget vanskeligt at underrette dem, inden Deponeringen finder Sted. Men det er jo et Spørgsmaal, der kan overvejes nærmere.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Godskesen: Jeg har glædet mig over, at den højtærede Justitsminister har fremsat dette Lovforslag. Der er ingen Tvivl om, at det er rigtigt, at det Forhold, der her er Tale om, som tidligere kun har været reguleret gennem Retspraksis, nu bliver positivt ordnet, og det forekommer mig ogsaa, at Ordningen er sket paa en tilfredsstillende Maade, saaledes som det jo kunde ventes, naar man ser hen til, hvor omhyggelige Overvejelser og Forberedelser Lovforslaget har været Genstand for. Jeg vil derfor med Glæde tiltræde Lovforslaget i dets Helhed, og jeg mener kun, at der kunde være Anledning til at drøfte Enkeltheder.

Som en saadan Enkelthed, som jeg kunde ønske, man saa lidt nærmere paa, skal jeg nævne Bestemmelsen om, at man kan foretage Deponering, hvis det er usikkert, hvem der er rette Fordringshaver, og Uvisheden herom ikke kan lægges Skyldneren til Last. I saa Tilfælde kan der deponeres for vedkommende, og saa kan Ydelsen først kræves udbetalt, naar det mellem de Personer, der gør Krav paa Ydelsen, ved Dom, Førlig eller paa anden bindende Maade er endeligt afgjort, hvem af dem Retten tilkommer. Det synes klart, at man ikke kan paalægge den rette Kreditor den Byrde at fremskaffe en saadan Afgørelse gennem Dom, blot fordi der kommer en eller anden og melder sig som den, der ogsaa har et Krav. Det maa kræves, at der virkelig foreligger begrundet Tvivl om, hvem der er den rette vedkommende. Hvis dette ikke er Tilfældet, maa Forholdet løses saaledes, at der maa betales til den, hvis Ret i Virkeligheden maa siges at være tilstrækkelig underbygget. Der kan vistnok heller ikke være Tvivl om, at dette ogsaa er Lovforslagets Mening — det fremgaar tydeligt af Motiverne —, men jeg er lidt i Tvivl om, hvorvidt det er tilstrækkeligt udtrykt derved, at det siges, at det er usikkert, hvem der er rette Fordringshaver. Man kunde maaske sige, at det i en vis Forstand er usikkert, saa snart der er flere, der gør Krav gældende. Jeg